

Chemarea

Tinerimei Române

ABONAMENTUL:

Pe un an ..... Lei 180—
Pe un jumătate an ..... Lei 90—
Pe 3 luni ..... Lei 40—

ANUNȚURI DUPĂ TARIF SE PRIMESC
LA ADMINISTRAȚIA ZIARULUI
CLUJ, STRADA REGINA MARIA No. 19

REDACȚIA:

Cluj, Strada Regina Maria Nr. 4. — Telefon: 7-66
ADMINISTRAȚIA:
Cluj, Strada Regina Maria Nr. 19. — Telefon: 10-86

Pascalia și guvernul.

Una dintre problemele cari au stărui în ultimul timp cu o ardentă actualitate este desigur chestiunea Pascaliei.

Hotărârile sinodale contradictorii: de a serba Sf. Paști la 5 Maiu, la 31 Martie și facultativ la 5 Maiu și în urmă numai la 31 Martie au provocat o stare de spirit enervantă și îngrijorătoare.

Liniștea și unitatea bisericii s'a văzut deodată amenințată de tulburări sufletești păgubitoare, spre fericirea acelor, cari după ce au încercat zadarnic să creieze, „fantoma comunismului” din Basarabia credeau că de astădată demagogia lor religioasă, le va permite să pescuiască în apă tulbure.

Ce au voit să facă partidele din opoziție — liberalii, averescanii, lupștii — din chestiunea Pascaliei? Un mijloc infam de reabilitare proprie, prin compromiterea guvernului național-tărănesc, pe care îl credeau pus în dilemă pe tema unei simple chestiuni religioase.

Pentru acest obiectiv liberalii și conșoții au întreprins din umbră cea mai murdară și scabroasă campanie, fără nici o remușcare de conștiință și fără nici o durere de eventuala neliniște sufletească a neamului.

Ce le-ar fi păsat lor — de poporul credincios desorientat — de pacea religioasă năruită, dacă prin aceasta guvernul național-tărănesc ar fi fost demis și în locul lui s'ar fi instalat acelaș urgisit Vintilă cu aceiași și mai urgișiți „lăpădași” — cari la ministerul cultelor numai de liniștea sufletească a poporului nu s'au îngrijit!

Trucul însă deși brodat cu toate șiretlicurile și cu atâtea deduspturi tenebroase — n'a reușit și guvernul național-tărănesc a luat în chestiunea Pascaliei cea mai cuminte și patriotică atitudine posibilă.

La interpelarea adresată guvernului de către dl dr. Lupu dl prim-ministru I. Maniu — „omul ouminte și prevăzător”, după cum l-a numit dl prof. Iorga — a răspuns limpede, că guvernul este hotărât să nu se amestece în chestiunile de credință intimă a cetățenilor țării — și nici în ce pri-

vește atribuțiile autoritative ale Sf. Sinod. Guvernul național-tărănesc care este însăși expresia țării și a poporului românesc nu poate lua hotărâri — împotriva poporului, căci ar însemna să ia hotărâri împotriva sa însuși.

Di prim-ministru a accentuat apăsată atitudinea guvernului: de a nu lua nici o măsură forțată împotriva credincioșilor cari doresc să serbeze Sf. Paști la 5 Maiu — căci astăzi, când libertatea conștiinței și libertatea religioasă sunt bunuri spirituale recunoscute de mult — un sistem inchișitorial — ar egala cu o soluție periculoasă și absurdă.

Oricare guvern cu simțul realității și cu grije de acest popor

bântuit în trecut de toate relele, spuneti-mi, putea lua o atitudine mai luminată și mai patriotică în chestiunea Pascaliei? Credința este pentru omenire cea mai sigură călăuză a ei și pentru un popor cel mai neprețuit bun al liniștii și trăinicieii sale. În acelaș timp libertatea religioasă căștigată în trecut prin sânge și prin ghilotină — formează în patrimoniul individual cea mai intangibilă avere — fără respectarea căreia istoria ar fi aruncată în barbarismul inchișitiei. Datoria unui guvern este să respecte aceeaș libertate. Și guvernul național-tărănesc a făcut în acest sens dovada că este la înălțimea vremurilor.

Bazil Gruia.

„Pentru prima oară după 60 ani de viață politică țărănimea capătă o jandarmerie îndreptată nu contra ei, ci pentru apărarea sa.

Aceasta este marea revoluție înfăptuită de guvernul de azi. Vrem ca pe țărâmul economic să redăm statului bogățiile sustrate, iar pe terenul politic să redăm cetățenilor libertățile furate.”

(Din marele discurs al dlui ministru D. R. Ioanițescu).

Impotriva Fanarului!...

Nu este desigur un simplu alarmism ofișat de dragul unei lupte de partid... Nu este nici o născocire a vreunei fantazii regionaliste... Nu!

Titlul de mai sus este semnalul unei lupte, izvorâtă din bunul simț de păstrare a tradiției românești și din necesitatea de apărare a legilor, călcate și strivite până la nerecunoaștere de către bestiile furtive ale partidului oligarhic de tristă memorie.

Prin politica lor economică, distructivă și acaparatoare, — acești descendenți degenerați ai tuturor târfelor fanariote, — au aruncat asupra României haina neagră a mizeriei. Iar în politica internă: samavolniciei și ilegalității! Constituția era doar o simplă hârtie în mâinile lor murdărite de atâtea fărâdelegi. Nimic ce era lege și tradiție, nu era respectat! Libertățile de tot felul erau încătușate în lanțurile voinței lor. Fanarul își împărășia hidos balele unui despotism deșucheat, dar fricos. Simbolul regalității românești era

inconjurat de acel „greca fides” ce mirosea de departe a plăcintă și dugheonă.

În politica externă, erau introduși pela toate legașiunile noastre fanși imberbi și băieși de familie cu chiloși de mătase și creerii roși de vișii și de germeții unei degenerescențe înaintate.

... Șperțurile, mituirile, persecuțiile neomenești și profecționismul deșucheat, erau armele lor de guvernare și de administrare a bunurilor țării!... Fanarul și-a mai aruncat odată plasa nemerniciilor sale peste trupul trudit al acestei țări....

Țăranul român prin o deșteptare lentă dar cu mușchii săi a rupt aceste lanțuri cu înodături viclene bizantine. Și cu o privire de mulțumire către cer, și cu dorul său de muncă și cinste, cu pumnii încleștați pe coarneau plugului și apăsându-le adânc, doboară brazdă după brazdă, iar în sufletul său poartă o singură răzbunare prin muncă cinstită: împotriva Fanarului!... Coriolan Bărbat

Datoria noastră.

De: I. Gruia.

Când am pornit din nou la drum ne-am precizat itinerarul. Vrem să fim organul tineretului pentru clarificarea idealurilor și aspirațiilor generației careia îi va reveni în viitorul apropiat conducerea politică a acestei țări, vrem să fim instrumentul pentru aducerea la acelaș numitor a gândirii tuturor, prietenilor noștri grupați în jurul „Chemării” pentru ca viitoarele probleme politice și economice să ne găsească solidari, bine organizați și pregătiți, căci altfel evenimentele ne vor depăși.

Trebuie să ne dăm perfect de bine seama că conducătorul din orice ramură de activitate are mari răspunderi. Cu atât mai mult conducătorii vieții publice. Cine nu-și aduce aminte de ușurința criminală cu care s'au făcut multe legi, convenții, transacțiuni și acte de „guvernământ” cari angajau un popor întreg? Clasa conducătoare nu cunoștea sau nu vroia să cunoască nevoile reale ale națiunii și a procedat totdeauna inspirată de egocentrismul caracteristic oricărei oligarhii. Credem că ar fi un punct esențial din programul nostru de lucru să studiem cât se poate de profund nevoile tuturor claselor producătoare, să găsim remediile, să cercetăm și să fixăm ținta viitoare pe care trebuiesc îndreptate aceste clase pentru ca ele să ajungă la acel nivel de prosperitate economică care să deschidă, pe toate liniile, drumul civilizației și al culturii.

În ritmul animat al vremilor noastre par'că e mai preferabilă o premergere a civilizației, deoarece pe ea se poate clădi și culturalicește și social. În definitiv ținta omenirii este bunăstarea și fericirea și atunci ne poate fi indiferent ce cale alegem pentru atingerea cât mai grabnică a acestei stări. S'ar putea ca această concepție să găsească adversari serioși, dar tocmai de aceea stau coloanele ziarului la dispoziția prietenilor noștri, ca părțile să se cizeleze și să se adapteze gândirii majorității.

În această ordine de idei se impune în primul rând cercetarea nevoilor păturii țărănești și ridicarea ei economică. Este un adevăr necontestat de nimeni, că propășirea generală depinde de bunăstarea păturii rurale. Cum și în ce măsură va contribui organizația „Chemarea” la realizarea acestui punct de program, rămâne de văzut. Cert e că numai printr'o muncă metodică vom putea obține rezultate remarcabile.

Alt punct de program ar fi industrializarea țării. Exploatarea bogățiilor naturale și înzestrarea economiei noastre naționale cu cele necesare unei propășiri fecunde. Rolul industriei în viața marilor puteri este eminent. Abia prin industrie aceste puteri au ajuns să se facă respectate și să joace rolul pe care-l joacă azi. Studiarea acestei probleme este deci cât se poate de importantă.

Problemele culturale, sociale și politice vor fi obiectul unei examinări mi-

(Continuarea pe pagina II a)

(Continuare de pe pagina 1.)

nuțioase și vor fi, deasemenea, pe larg discutate în coloanele acestui ziar. Bineînțeles, ar fi de dorit ca fiecare membru și colaborator să-și aleagă după putință un domeniu de specialitate, pentru ca prin studii competente și temeinice să câștigăm stima prietenilor și adversarilor și să ridicăm și mai sus prestigiul „Chemării”. Aceasta ne indică totodată și calea ce trebuie să o urmăm: specializarea. Fără îndoială vom avea nevoie de cunoștințe cât se poate de solide, aproape în toate domeniile științei, dar specializarea să ne fie steaua călăuzitoare.

Ar fi o greșală să ne retragem în expectativă și apoi să ne plângem că generația noastră este desconsiderată, neglijată că nu este lăsată să participe la viața publică, că bătrânii monopolizează conducerea țării etc. Din contra, noi avem datoria să pășim curajoși în viața publică, să ne afirmăm, să ne impunem!

Dar pentru aceasta ne trebuiesc cunoștințe vaste și de specialitate iar mai presus de toate o organizație disciplinată în cadrul căreia să lucrăm rațional, așa cum dictează timpurile moderne.

I. Gruia.

Lupul... în apele lui.

(at) Lupul românilor a ajuns în apele lui. Ce moment mai prielnic pentru el ca marea problemă „politică” a reinvierii Domnului nostru Isus Christos acum aproape două mii de ani. Lupul României, nu poate dormi, nu poate mânca, nu poate digera, nu poate încurca sforile treburilor românești spre a se afirma că există, căci nu-i lămurit dacă se vor ținea serbările de comemorare a Invierii Domnului nostru Isus Christos, cu zece, douăzeci de zile înainte ori în urmă.

S'a hotărât pentru răzbunare... deși doamne păzește — nu-i în firea lui cătu-și de puțin...! Problema importantă pentru el — speculator de situații politice era expectativa, până ce va vedea care este punctul de vedere al guvernului, căci al lui... garantat, va fi contrariul.

Se retrage în peștera lui — zisă birou — și fără a ști punctul de vedere al guvernului, supus instanței supreme sufletești: a Sfântului Sinod și scrie...

„Eu ficior de popă, nu pot să aprob marea fierbere din țară, cu privire la data comemorativă a Invierii Domnului Nostru Isus Christos întâmplată acum, două mii de ani, deci m'am hotărât să-mi pun în cumpănă toată consecvența mea politică (steaguri roșii acum 6—7 ani, alături de Brătieni la câțiva ani), să pun în cumpănă toată culoarea feței mele (Iorga: „Domnule, natura te-a făcut roșu, să nu poți roși de nici o faptă necuviincioasă a dăle”) să pun în cumpănă aportul meu politic din aceasta Țară (incurcătura cu cercurile, ba că unul, ba că două, „opinca” nu știe ce sunt astea) și să cer solemn de pe această tribună a României, alinarea sufletelor bieților români, și cer schimbarea datei de... și aici Lupul României lasă loc gol datei, până vede că ce spune guvernul, adică servitorul umil și supus al hotărârilor supremei instanțe de ordin de credință: Sfântul Sinod, ca apoi el să pună 5 Maiu, dacă guvernul susține 31 Martie și să completeze locul gol al datei, dacă guvernul s'ar emancipa de sub aripile scutitoare al Sfântului Sinod și ar susține 5 Maiu.

Lupul nostru era, hotărât CONTRA, și pentru prima dată în viața lui a fost contra. Contra cui? Contra cui se va hotărî.

Lupule dragă îmbracă-te în haine mai solide, căci hainele transparente fie ele chiar ale speculei politice, sunt puse la index de către biserică, așa nu se intră în biserică.

Te scoț preoții cauzelor române: conștiința românească.

La medic.

Bolnavul: Bine, domnule doctor dar ce e cu injecția asta, că mă doare așa grozav. Până acum nici o injecție nu m'a durut atât.

Medicul: Mă mir foarte mult, nu știu care poate fi cauza.

A! ba da! Pardon! Era să uit că azi am întrebuițat o seringă sistem Lópás — cu preț dublu...

Nu trageți... căci se rupe.

(at) Exagerările, lumea muncitoare, din ultimile zile, ne-au pus pe gânduri, dar pe drept cuvânt. Partidul desrobirei politice, partidul marelui bărbat Iuliu Maniu a spus sus și tare, în plină dictatură, în plină teroare a toțului ce simte: că păharul călcărei în picioare a viețuitoarelor s'a umplut și este timpul suprem al unei conduceri inspirate și bazată pe realitatea vieții de toate zilele.

N'a făcut nici un ceas nici un moment secret din această convingere românească, ba din contra a susținut-o sus și tare în toate momentele.

Urechea supremei judecătoreii în treburile românești, Inalta Regență a auzit clar, a judecat clar și a adus o hotărâre clară: a adus la cârma Țării Românești, pe cei ce aveau curajul convingerilor, ne-a adus pe noi național-tărăniștii.

Venind la putere, am rămas, cei ce-am fost, am rămas apostolii convingerilor și necesităților reale.

Apostolii ai libertăților disciplinate și coordonate, am rămas aceiași. Am promis, ne-am ținut de cuvânt. Am realizat totul conform planului promisiunilor. N'am esitat nici un moment nici la cele ce privesc libertatea convingerilor.

Nu s'a abuzat — s'a văzut la impozantele alegeri din urmă — n'am regretat ceia ce am făcut.

Dacă ici colo, s'au verificat după alegeri nemulțumiri sporadice, se datorește exclusiv, celui care crezându-se tare și-a văzut nimicia eului lui, și așa în primul rând al celor ce speculează suferințele muncitorimei, pățura

socială menită unei sorți mai aspre tocmai prin felul de existență al ei.

Deși avem suprema mângâiere că în lupta mare a cauzei românești am fost singurul partid politic, care ne-am știut apropia aceasta massă producătoare, noi nu ne sfim a fixa atitudinea celor ce abuzează de sufletul mare al lui Iuliu Maniu, care sălășluște totul ce e suferind, cu condiția că e cinstit, și mai presus de toate este românesc.

Dacă spiritul caritativ și mângâetor al neajunsurilor e caracteristica partidului nostru, nu mai puțin adevărat e că suflet mai războinic contra celui ce e nimicitor și periculos nu există în această Țară.

Am fost pentru libertate, suntem și vom fi pentru ea, amarnic se înșală acei cari confundă libertatea cu anarhia, amarnic se înșală acei, cari în loc de razele calde ale dreptății așteaptă razele dubioase ale transacțiilor internaționale și interesate, și și mai amarnic pentru acei, cari punându-se în slujba celor orbi, speculează situația jalnică a unor rătăciți.

Suntem, am fost și vom rămânea pentru libertate, am condamnat, condamnăm și vom condamna anarhia.

Lume muncitoare!

Munciiți! cereți drepturile voastre românești, căci suntem cu trup cu suflet pe lângă voi.

Nu trageți sfoara speculațiilor internaționale căci se rupe... Poporul românesc e pe rământul său românesc, iar voi pe coasta și prăpaștia adâncă ale intereselor speculate... grijii să nu să rupă sfoara... cine, din doi cade...

Liberalii, liberaloizii și opera clandestină de comunism.

„Că bunul simț al populației noastre refuză ideile comuniste, s'a dovedit prin faptul că nici minimalul procent cerut de legea electorală nu a putut fi obținut de organizațiile comuniste, în alegerile cu desăvârșire libere. Și astfel au rămas agenții Moscovei lipsiți de o reprezentanță parlamentară. Spre a-și dovedi utilitatea față de patronii lor, aceștia continuă să facă întruieri, să se agite în toate centrele industriale: amnistie, jos sistemul capitalist, trăiască Moscova.

„Bine înțeles, numărul lor nu poate nici unui cunoscător temeinic al situației să inspire îngrijorare.

Aceste adunări variază ca număr între 20—300 asistenți, dintre cari majoritatea public de ocazie și gură-cască.

„Mare propagandă li s'a făcut din partea presei patriotarde, în frunte cu Universul, Viitorul și Ordinea. Această anumită presă prezentându-i periculoși, le-a dat iluzia puterii. Iar în fața străinătății anumiți agenți liberali și liberaloizi au desăvârșit opera clandestină, prezentând țara noastră ca bolșevizată și amenințată de revoluție.

„Organele în drept și-au făcut și își fac datoria, fără nervozitate, și fără intenții ascunse de a străluci ca salvatori ai țării.

Bine înțeles metodele aplicate sunt altele decât acelea din era liberală. Diluantismul kerenskian al d-lui Duca și mussolinismul de ersatz al d-lui Goga, au fost înlocuite prin o acțiune sistematică, determinată de interesele reale ale țării și nu de considerații vremelnice meschine de politicianism de partid“.

(Din declarațiile d'ui Ministru de interne Dr. Alex. Vaida-Voevod).

Un camarad nou.

Salutăm cu frățească bucurie apariția unui nou confrate la Beiuș „Cuvântul Bihorului”. Noul organ de luptă, al partidului național-tărănist, iconă clară al sufletului bihoreanului oropșit, are un rol greu în marea operă de înjghebare și refacere la care s'a angajat partidul național-tărănist.

Pentru a face onorurile prezentării noului confrate, n'am aflat nimic mai frumos și mai prețios ca reproducerea frumoaselor cuvinte alui Amos Borlan, din articolul de fond „Intâiul cuvânt”. Ni se spune acolo frumos și clar:

„Fără nici o altă râvnă, decât dorul curat de a servi cinstit, interesele de propagare și înflorire ale județului Bihor — gândul ni-e — să îmbrățișăm cu căldură și devotament, toate problemele sale, pentru a fi, ceea ce trebuie

să fie Bihorul, grănicer național și cultural, la granița de vest a Țării

„Slăvind cultul valorilor vom căuta, ca acesta să fie îndreptarul nostru.

„Corectând moravuri, infierând păcate, vom ținde spre o educație cetățenească demnă...

„Vrem ca glasul nostru să fie auzit în toate sălașurile frunțășilor dela sate în căscioarele plugarilor, cari răstoarnă brazile tot mai adânci, sperând dreptatea zilelor de mâine...

„Servind sfaturi, indemnuri și învățături, vrem să unim tot mai strâns țărantul, cu frunțășul său cărturar“.

Noului camarad de luptă pentru propășirea Neamului, îi dorim din suflet o activitate lungă și rodnică.

„Chemarea“.

Epigramă.

Moto: „Nu te superi că te înjur“!

Știu... și ai uitat de Seligman
Când dulce Tuchi Eremia
Aseară într'un șic plaisir
Ți-a sărutat ardent... chelșia.

Noi și ei...

Două mentalități fundamentale deosebite. Ai impresia, privind cele două tabere, angajate în luptă, că-s două generații distincte ca vârstă politică. Deoparte, național-tărăniștii, tineri, proaspeți, reprezentând idealul de reînnoire socială în statul român întregit, iar de altă parte liberalii, reprezentanți ai unei mentalități apuse, oameni învechiți în rele.

În noua casă, mare și încăpătoare, un aer înviorător și dătător de viață, stimulează energiile creatoare, trezește din toropeală idealurile amorțite, iar gândul bun și cinstit își ia sborul liber, nestingherit de nimeni, necenzurat de mâna de desmetici, ce-au exploatat peste două pătrare de veac mica și obidita Românie...

Noi și ei...

Expresioni menite să delimiteze perfect linia de demarcațiune între două concepții programatice de guvernare.

Ei, grupați în jurul unui interes meschin, terorizați de profitul imediat, ciocii noi, au fost lipsiți întotdeauna de perspectiva ansamblului problemelor de stat. Peste o jumătate de veac, un pumn de nume dubioase, care n'au îngropat în pământul patriei decât vre-un moș sau doi, ce-au înfipt cornul în cine știe ce stațiune minunată și bogată în plăceri din occident, au creat fel de fel de legi, întortocheate, după chipul și asemănarea lor, pe care ei înșiși le-au călcat în picioare. Furtul, ridicat la valoare de dogmă, minciuna și calomnia mijloace de luptă, obișnuit să latre asurzitor, pentru a-și acoperi josniciile, acest elan de dobitoace umane, ce a trăit mai mult după pofta irezistibilă a instinctelor, a fugit întotdeauna de lumină.

Ca niște cârțițe, au lucrat din umbră, și-ar fi mai lucrat încă, dacă noi nu-i demascam din vreme, pentru a salva întreg eșafodajul moral al statului român întregit. — O tristă fatalitate, i-a așternut în calea poporului român, făcându-i părtași nevrednici la marile lui înfăptuiri. Au transformat ca neobrăzare, în bani mărunți, toate marile reforme, impuse de spiritul veacului și de tendințele robuste de progres ale acestui popor minunat, așezat în minunata țară încinsă ca pentru veșnică sărbătoare de brăul fermecat al Carpaților.

Dela 1848, până astăzi, liberalismul autohton a trăit ca o creațiune hibridă, împiedicat în libera sa dezvoltare de pălcul de trântori ce-și rumegau murcile de idei tolăniți în umbra cluburilor.

Toate reformele lor n'au fost decât mijloace de procopseală. Pentru ei, legea n'a avut nici odată un conținut moral. Ea era făcută pentru a închide ochii gloatei de naivi și gură-cască.

Și'n aceasta atmosferă de minciună, la suprafață o constituție liberală, jos raporturi social economice feudale, se procreia încet dar sigur, peste capul lor, o Românie modernă, democratică.

Noi ne distingem de ei printr-o simplă caracteristică: luăm în serios, ceea ce ei au luat în glumă. — Reformele democratice, nu sunt simple formule, goale de înțeles, ci căutăm să le introducem în viața de toate zilele, în conștiința cetățenească. Noi, spre deosebire de ei, nu ne tânguim de marile reforme democratice înfăptuite, ci ne bucurăm luptând pentru apărarea lor, considerându-le ca niște bunuri neprețuite, câștigate pentru totdeauna în patrimoniul civilizației noastre.

Strânși ca'ntrun clește de fier în legalismul aspru și moral al Dlui Maniu, nu le mai rămâne decât tradiționalele lor mijloace de luptă: intriga, calomnia și minciuna și numai arareori se mai aude câte un sgomot de ansambru, surd, în clanul speriat.

Biete paiațe, scoase de păr la lumina zilei, nu mai pot impresiona nici mâna de gură-cască, ce le mai dă câte un pic de ajutor din când în când.

P. T.

Specialiști procleți.

Primenirea administrației noastre, concepută cu atâta simț de dreptate de către partidul național-țărănesc ajuns la cămașa țării, nu a putut încă atinge victoriosul sfârșit. De abia acum ne putem, mai clar ca oricând, da seama de anarhia întronată de guvernările trecute. Fiecare zi dezvoltă tablouri de o groaznică privescătoare. Orice anchetă adaugă la rubrica tragică a rezultatelor ultimei guvernări cele mai veruoase prevaricații. Dela cele mai înalte categorii de funcționari și până în primăria cătunului din creșterea munților, nelegiuitele ordine dictate sub amenințarea de „a fi sau a nu fi” au germinat o eufonică degenerare. Lipsiți de cel mai arhaic simț pudic au confundat banul public cu averea particulară; fără condescendență pentru tradiția erarhiei au călcat — printr'un veridic sistem de colonizare australiană — și au strivit în picioare tot ceea ce era în concordanță cu normalul. S'au transferat și asuprit până la scrâșnirea dinților, funcționari „recalcitrați” acestor sisteme machiavelice; mulți și-au pierdut existența și pâinea cu care săturau familia pentru o lipitoare care după ce supse în multe funcții, credea că acolo sau dincolo nu va trebui să muncească. Funcționari cu rutină și români neași au cedat în fața celor mai interlope venituri, cari bineînțeles erau „specializați și deci indispensabili bunei funcționării”.

În Ministerul Agriculturii și Domeniilor, Direcțiunea Vânătoarei acest hidos fragment de carnaval, împănate cu sinecuriști absolut incompetenți, nu s'a putut sustrage acestui putred cuvânt. De altfel și ceva natural, căci după cum spune proverbul „ceea ce se naște din pisică, șoareci mănâncă”. Așa și cu Direcțiunea Vânătoarei. A servit guvernărilor perimate pentru un plasament „în poia frontului”. S'a astupat câtorva indivizi gurile hrăpărețe prin crearea de posturi de inspectori generali, regionali, simpli și mai știu eu de cari... Dar după cum spuneam, creații absolut incapabile!

Continuând cu aceasta nemernică operă de plasare au ajuns marinimoșii guvernării la granițe. Era prea puțin. Trebuiau căpătuți și streini. Și astfel vedem un unguș, al cărui nume e nedemn de a fi așternut în coloanele unui ziar, pășind frontiera și intrând în instituțiile noastre. Evident, că pretextul a fost iarăși „specialitatea”.

Scurt timp după ce acest bacelită parazit, care se simte bine vegetând pe spatele românului, nu-și mulțumește bestiala lăcomie cu un trai în „dolce farniente” ci începe să urziască. Deci această lăcustă călătoare căreia i-s'a oferit un trai bun cu recompense frumoase la Casa Verde din Timișoara (ferma pentru vânat a Ministerului de Domenii) unelțește plin de animozitate contra puținelor noastre societăți de încurajare. Tributul autohton de specialiști în această materie era suficient pentru ca să poată satisface cerințele acestui post și totuși lăcusta vagabondă a fost aceea, care dând din coate și mângâiată de protecția mefitică a unuia dela „centru” a îmbrăncit românii noștri.

În contra voastră auto-criminali ațiați ai instituțiilor noastre de propagandă se agită brațele țării și imprecățiuni se aruncă asupra balastului de rămășiți tragice a unor guvernări inconștiente. Cu mâinile voastre ați sugrumat orice acțiune sănătoasă începută și cu aceste agreste „capacități” ați înăbușit orice inițiativă prin surghiunul Românului!

Dar acum s'a sfârșit; putregaiul trebuie cărat, „specialiști” de teapa celui de la Casa Verde îndepărtați. Remanieră generală se impune iar pe cei cari vor completa aceste lipsuri și cari sunt chemați a curăți atmosfera socială îmbăcșită de microbi îi avem la noi, în România-Mare!

Dragoș Sibian-Ardeleanu.

Cetiți și răspânziți
„CHEMAREA”

Apelul la străinătate.

Pe lângă faptul că îndeplinește o funcțiune economică constituind o marfă sau un motiv de capitalizare, problema apelului la străinătate este pentru noi români astăzi și un simbol, și deci reprezintă, obiectiv concret, o soluție de un adevărat dramatism economic ce și-a impus în cele din urmă atenției conducătorilor acestei țări, prima și ultima ei soluție, ajutorul neîntârziat al străinătății. Ignorarea permanentă a acestui adevăr economic, reprezentată în antiteza prin faimoasa doctrină „prin noi înșine”, ne-a costat mult, după ce în decursul unei domnii de 10 ani, s'au discutat și într'un moment dat ni se proiecta impresionant dar veridic, drept mormântul economiei românești.

Să nu se creadă însă, că apelul la străinătate este o problemă nouă. S'a pus în toate timpurile și la toate popoarele și dacă voiu reaminti cum oamenii de altădată au încercat și au rezolvat-o, nu o fac pentru că astăzi aceleași soluțiuni ar pută să fie eficiente, întrucât nici timpurile nu sunt aceleași, ci pentru că socot că nu este inutil se cunoaștem și să înțelegem mai bine ceia ce este specific nou în poziția actuală a aceleiași probleme.

Chiar Statele Unite ale Americii — acest colos economic, politic și social — datoresc grandioasele lor proporții — aproape în toate compartimentele de activitate umană — tocmai apelului la străinătate. Și independența politică a fost dobândită pe această cale. Iată ce am citit zilele trecute într'un volum de Scott Nearing și Joseph Freeman cu numele „La diplomacia del dolar” al cărui titlu mă ispitise deosbit. „Succesul războiului nostru de independență — afirmă cei 2 yankei — a depins de capitalul pe care ni l-au împrumutat Franța, Spania și Olanda”. Chiar la începutul anului 1913 datorită totală a Statelor Unite în străinătate se urca la formidabilă cifră de 7.000.000.000 dolari, reprezentată prin investițiile în multiplele exploatare de imense proporții.

Astăzi după Leo Galetto — „II

Chemarea economică.

Adese putem auzi, sau citi în ultimul timp că noua generație nu este la înălțimea chemării sale, că altădată altfel a fost: „în 48,78 etc.”.

O constatare și o observație cam relativă și vagă, care nu spune nimic, dar în schimb poate servi cuiva și mai ales strica cuiva.

Judecând lucrurile numai așa superficial — și astfel judecă chiar și acei, ale căror interese ar fi, să se oprească mai mult asupra chestiunii — afirmația de mai sus ni-s'ar părea justă. Tragem concluziile și ne resemnăm: o să vină o altă generație mai vrednică... și lucrurile rămân neschimbate.

Și aceasta-i greșala mai mare. Dar să privim lucrurile mai de aproape și să vedem, ce se ascunde după afirmația de mai sus.

Ne întrebăm mai întâi, care este acea chemare la înălțimea căreia nu ne-am putut ridica, apoi, care este acea fericită generație, care a știut să se înalțe până la acele fericite culmi și în sfârșit cine poartă răspunderea situației actuale, dacă aceasta n'ar fi tocmai cea mai bună?

I. Chemarea fiecărei viețuitoare, deci și a omului, este de a se îngriji în primul rând de sine însuși, și pe urmă, dacă-i mai rămân posibilități fizice și intelectuale, să se îngrijească și de soarta semenilor săi.

Primei cerinți îi corespunde fiecare viețuitoare, deci este o chemare de ordin inferior, animalic. La a doua însă: de a ne îngriji de semenii noștri, adică de generațiile prezente și viitoare, ușurându-le după posibilitate traiul, dându-le mijloacele materiale, morale și intelectuale necesare pentru acest sfârșit, numai omul a putut corespunde. Aceasta este chemarea economică-morală a omenirii, la care s'au ridicat

paese degli alti salarii” — Statele Unite sunt creditoare lumii întregi pentru 22.000.000.000 dolari. Multiplicăți în lei la cursul de azi și veți obține o cifră quasi-astronomică. Rolul pe care l'a jucat capitalul strein în viața Statelor Unite, constituie o memorabilă pagină de economie politică și de aceia îmi permit îndrăzneala să adaug și eu la celebra apostrofă a lui D. S. Carter „je pense, donc je suis”, parafrazată magistral de economistul român Dr. E. Nest Ene „Je m'emprunte, donc j'existe”, o nouă exclamație, inspirată de măreția exemplului american, „Je m'emprunte, donc je prospère”.

Istoria este autentică și imparțială, deși un joc fericit al improvizabilului, a dat problemei apelului la străinătate, contururi mărețe.

P. ntru noi problema există și se afirmă în trecerea timpului tot mai evidentă. Nu vreau să fac teorii sterpe. Să luăm cifre. Dacă examinăm balanța comercială a ultimilor ani, vedem că importul și exportul se cifrează cam între 37-38 miliarde lei — ne mai vorbind de balanța anului expirat ce s'a soldat cu un deficit de circa 5 miliarde lei. Cercetând mai departe constatăm că importăm cam 1 milion tone mărfuri și exportăm cam 6 milioane tone. Cu alte cuvinte importăm materii fabricate, produse, și exportăm materii prime. De ce? Pentru că n'avem industrie suficientă. Din cei 4 milioane H. P. energie potențială, utilizăm numai 800 000 H. P.

Cifrele vorbesc destul de elocvent, așa încât orice comentarii sunt de prisos. Avem bogății — iată mărturia unui strein ce ne-a vizitat țara, dl. Frank Vanderbilt, fostul președinte al lui „National City Bank” din New-York: „dacă aș fi încă tânăr aș veni să lucrez în România, țară cu mai multe resurse și bogății naturale decât sunt Statele Unite ale Americii” — ne lipsește capitalul care să le exploateze științific, spre binele și folosul țării noastre și al locuitorilor acestei țări!

Gh. I. Popescu.

să se amestece în treburile țării, nici cu vorba, nici cu fapta. Fiecare altă n'a fost decât „un vândut Moscovei, sau Budapestei”.

Vina o poartă ei, cari ne-au ruinat agricultura împreună cu cei vre-o 16 milioane de agricultori, au zădărnicit orice posibilitate de a ne crea vreodată industrie națională prin înființarea industriilor lor parazitare de partid, ale căror surse de venit se confundă cu veniturile Statului, au omorât comerțul prin șicanarea piețelor interne și externe, au comercializat avera statului, și, ne-au înjosit justiția, armata, jandarmeria amestecând-o în luptele lor meschine de partid, au introdus jaful și imoralitatea în administrațiile publice, pentru a-și crea câțiva Tomesci și Tancrezi, cari infectează viața publică și dau cu piciorul oricăror percepțe de morală. Sumele destinate pentru formarea noilor generații au fost distribuite sinecuriștilor lor pentru călătorii prin Canada etc.

Aceste învățăminte ni-le-au lăsat ei direct nouă și pe care noi le respingem din toate puterile. Pentru că nu pentru aceasta am dus greul războiului, noi, această generație, care în tot acești 10 ani am stat pe drumuri, așteptând momentul în care vom avea și noi posibilitatea de a munci pentru noi și pentru țară. Am muncit unde ni-s'a permis, pentru o pâine de grație, căci totul depindea de generozitatea lor, și am muncit pentru ea înzecit și insuțit, căci astfel a trebuit să muncim pentru a mai scăpa dela peire ce s'a mai putut: avut, cinste și morală.

Atât am avut, și credința, când am mers la Alba Iulia, unde ne-au văzut străinii goi și flămânzi și ne-au compătimit și ne-au văzut Dumnezeu și ne-a ajutat.

Ce am moștenit dela generațiile istorice, ce am salvat dela „ei” este țara și suntem noi. Acesta-i capitalul, care trebuie fructificat prin muncă multă, dela care am fost oprți vreme multă. Aceasta-i chemarea noastră.

A. Bădeanu

CEL MAI POTRIVIT mijloc de reclame comerciale, este ziarul „CHEMAREA.” Este citit de ZECI DE MII de cetățeni. Prietenii noștri ne citesc din plăcere, adversarii politici de teamă, lumea neînregimentată în partid politic, ne citește pentru că în ziarul nostru poate afla multe lucruri interesante. Fapt e că și unii și alții citesc ziarul „CHEMAREA” dela ALFA și până la OMEGA. Nu se poate imagina, nici o altă investire mai rentabilă decât, pentru un om de afaceri, ca strecurând reclama lui sub ochii scrutătorii ai cetitorilor noștri. Încercă-ți cât timp, ÎN SCOP DE INTRODUCERE, timp de câteva luni avem TARIF REDUS. ADRESA: Ziarul Chemarea, Serviciul Anunțurilor. Str. Regina Maria No. 4. Tipografia Națională.

Da sau ba?

(am) Te citim „Ellenzék” — frate în hârtie și cerneală — ori de câte ori n'avem ceva mai bun de făcut. Te-am citit și zilele trecute. Te-am văzut ascuns după deget, ne-ar plăcea să știm ce anume motive te-a alimentat spre a condamna atitudinea lui Károlyi, contele cu simțul realității, care în sinceritatea lui simțită, a spus sus și tare că rothermerismul este o pacoste pe capul națiunii maghiare, sau la orice caz ceva dăunător marilor interese ale ei. Frate — în hârtie și cerneală — noi am înțeles, așa credem, că ce ai vroit să spui, condamnând atitudinea contelui Károlyi. Poate nu suntem lămurți perfect. Te întrebăm deci „Ellenzék”: ești pentru, ori contra revizionismului (al rothermerismului) în Ungaria?

Te întrebăm scurt și românește: da sau ba?

Aprecieri asupra reparației ziarului „Chemarea“.

Organizația Tinerimei Național-Tărănistă din Arad, salută cu entuziasm reparația inimosului ziar „Chemarea“ și dorește ca lupta ce va duce pe mai departe să fie în folosul Țării și Națiunii Noastre.

Pătrunși de aceasta sinceră dorință salutăm pe curajoșii inițiatori și le dorim mult spor.

O ganișoia Tinerimii Naț. Tărăniste din Arad, președinte Dr. Cosma.

Primum din Banat:

„Chemarea Banatului“ aduce elogiul său pentru prea frumoasa inițiativă ce

ați luat prin reînființarea acestui ziar menit ca să răspândească și să cimenteze frumoasele postulate și deziderate, ce tinerimea română încadrată în cadrele organizațiilor Chemariste și-a propus să realizeze.

Noi ca unii cari urmărim aceleași scopuri ca și Dvoastră, vom fi fericiți dacă de aici din frumosul nostru Banat vom aduce o cât de mică contribuție la susținerea ziarului prin propaganda ce o facem pentru ziarul curajos al Dvoastră.

Cu toată dragostea colegială.

Președinte: Secretar General:
Dr. Subțire Ioan. Dr. Gh. Op ea.

Problema visătorilor...

(at) Presa minoritară interesată de aproape în ultimele debateri ale Ligei Națiunilor, cât pe ici să-și de-a arama pe față cu senzaționalele... reportajii dela acea supremă instanță politică. Un duș rece, și și-au recăpătat calmul speculării problemei visătorilor, a problemei minorităților.

Intr'un moment dat credeau unii interesați că e destul să fie măzgălită cu anumite tricoloruri presupusa cea mai frumoasă femeie în Europa, ca să scoți din țâțâni pe gânditorii acestui Continent. Natural că nici nu le-a trecut prin minte unor interesați că supremul areopag politic, se alimentează și se inspiră din gânduri și rațiuni și cătuși de puțin nu din sentimente amoroase.

In fine. Fapt e că străinătatea, alarmată și sesizată de problema minorităților, având curajul convingerilor, va aranja și clasa după merit afacerea mai mult zgomoasă, decât reală, utilă și prea-importantă.

Lumea mai și raționează asupra problemelor mari ale continentului. Știm sforțările mari ale Ungariei pentru menținerea la suprafață a problemei minoritare, știm cu toții spiritul ei de jertfă pentru a prezenta și menține

tulbură valorile politice europene cu problema minoritară, și ce supremă mângâiere ni s'ar fi putut da nouă, celor pasivi în această problemă ca studiile prețioase a lui *Enrico dei Monforca*. Acest fiu al solului italian subminat în mod destul de serios de propagandistii Ungariei, după vaste, grele și obositoare studii, vine și izbește în plin toiu a gingașei probleme minoritare, opul său de o valoare documentară strălucită. Nu se știește cătuși de puțin a pune punctul pe „i“ și afirmă solemn cu autoritatea omului de știință și al omului care s'a convins că problema minoritară este opera *asociațiilor așa ziselor pacifiste, a massoneriei internaționale, a socialismului utopistic și ligilor ebraice*. Studiul lui *Monfosca* „*Minoranze nazionali contemplate dagli atti internazionali*“ este un puternic obuz în contra cetății minciunilor și a utopiilor periculoase.

Lacuna simțitoare în problema minorităților a fost umplută cu un petec de pământ prețios nouă, ne bucurăm și sperăm că moara de vânt a agitatorilor sterpi, dar periculoși va putea umbla înainte, fără a măcina alceva ca neghina neagră a utopiilor și a visurilor goale.

Spiritul ciocoiesc.

Marele Eminescu ar începe genealogia spiritului ciocoiesc fie dela grecul pripășit, care în revoluția națională a lui Tudor din 1821 nu știa să pronunțe corect câteva cuvinte românești, fie dela servitorul slugarnic cocoțat pe tricul dinapoi al caleștei boierești; fie dela arendașul obraznic cu boierul și despot cu poporul, cunoscut în literatură sub numele de ciocoi vechiu și în fine dela negustorul cu nas subțire semn de șiretenie și viglesug, ce vindea odată portocale în porturile dunărene; eu însă nu vreau să fac această genealogie ci să exprim mai mult câteva aspecte ale spiritului ciocoiesc.

Din cauza spiritului ciocoiesc care să ne înțelegem bine înseamnă abuz, tendință spre despotism, materialism cras, cămătărie necinstită și alte calități negative, țara noastră a avut foarte mult de suferit și ca să exemplificăm chestiunea, putem spune cu drept cuvânt că spiritul ciocoiesc, constituie un patrimoniu al partidului liberal din care toți „drept-credincioșii“ își extrag principiul vital aducător de înalte aptitudini în arta politicianismului ipocrit. Partidul liberal în acțiunile sale a plecat totdeauna dela marile interese ale partidului sau mai bine ale partizanilor venali și corupți.

Nici odată politica românească n'a trecut printr'o mai lamentabilă criză, ca după războiu când aruncați de vitrejia timpului în cea mai grea mizerie națională, am căzut sub dominația liberală care n'a făcut altceva decât să ne prelungească această mizerie cu zece ani de zile.

Partid de gașcă, partidul liberal niciodată n'a putut cuprinde în mentalitatea lui îngustă întreg poporul românesc. Pentru acest partid nu existau 14 milioane de Români ci câteva zeci

de mii cari violau dreptul celorlalți, pentru a-i exploata.

Conduși de acest spirit ciocoist au invocat în continuu cu acelaș patriotism sforăitor, că marile interese ale țării cer să stea mereu la putere. Au făcut din partidul național-tărănist, care prin însuși organismul lui e născut din nevoile imediate ale țării și deci singurul chemat să dețină puterea, un partid revoluționar; tot pentruca ei să-și continue mai departe netulburăți de nimeni ronțăitul șorecesc în avutul statului.

În sfârșit tot atâtea manifestațiuni alimentate de acelaș spirit ciocoist, gata să jertfească orice pentru ghițuirea personală.

Am scris acestea nu de dragul de-a zbiciui un regim trecut, ci pentru a ne explica prezentul.

Partidul liberal și în opoziție își continuă în acelaș senz politica cu două fețe. De-abia au început să apară zorile unui noi vieți publice dusă la ruină de liberali și iată că aceiași făcători de rele au început să strige, pe aceiaș coardă: Țara e în primejdie!... Concluzia: să luăm puterea. Numai că glasul lor de astădată sună dezacordat aproape lugubru în urechile acelora cari baremi acum, după cum a spus d-nul N. Iorga: „Baremi acum după zece ani de ispășire de păcate au dreptul la zile mai bune“.

Alex. Crăciun.

Cel mai bun preparat contra căderii părului este

„Perogen-Fortuna“

Se găsește la

„Farmacia Fortuna“

Cluj, Piața Unirei No. 33.

Mobilizare... economică.

Am cetit undeva, că un englez oarecând, după terminarea voiajului de studii și cercetări în țara noastră, își afirmase impresiile în lapidarele, dar sugestivele cuvinte: „Românul este un cerșitor, care zace pe un sac plin cu aur“.

Nu știu, dacă calmitatea proverbială a englezului i-a îngăduit ca prin expresia feții sau mimica gesturilor să-și reliefeze și impresia sa internă și sufletul față de această constatare, care chiar și pentru dânsul desinteresat de tot, nu putea să fie decât tristă. Da, este nespuse de trist — ba dacă voiți — tragic chiar, ca să-ți tângesti viața în neajuns și mizerie, când lângă tine zace comoara, care te face mulțumit și satisfăcut, numai să voiești să te atingi de ea.

Azi bogățiile și comorile naturale ale acestui paradis terestru — România-Mare — sunt recunoscute și invidiate de întreaga lume, întocmai după cum este recunoscută și revoltătoarea noastră apatie față de aceste bogății, apatie ce s'a manifestat fie prin completa neexploatare, fie prin o exploatare irațională. (Natural această exploatare irațională pentru obște, dar rațională pentru samsarii brăteniești).

Dar această desinteresare față de bogățiile naturale ale solului și subsolului românesc și-a avut o repercursiune dezastruoasă asupra situației economice și financiare a populației. Putem afirma că, pe lângă imoralitatea și lipsa totală a simțului de datorie și răspundere — ridicăți în trecut până la gradul percepțelor de guvernământ, — cauza fundamentală a mizeriei de azi, își are sorgintea în această disprețuire și neglijare a acestor bogății.

Logica rațiunii de stat impune deci ca un imperativ național, abandonarea sistemului păcătos din trecut, și prin o legiferare inspirată numai și numai de interesul obștesc, să se stabilească normele și principiile pentru o rațională exploatare a acestor bogății, trans-

formându-le din materii moarte în materia vie — monedă — care pusă în circulație să dea vieții noastre economice și financiare un avânt prin care se va produce o bunăstare și se va alunga mizeria.

Inceputul făcut de actualul guvern prin votarea legii comercializării și concesionării, prin legea cooperăției, prin care se pun noi baze de organizare și funcționare a celor mai importante ramuri de activitate productivă și națională este un prețios indiciu că și în privința exploatării bogățiilor naturale a țării, sistemul de azi este ferm hotărât să îngroape definitiv și irevocabil sistemul de ieri „Românul cerșitor ce șade pe un sac de aur“... trebuie să dispară.

Alhor.

Fostul prefect de poliție Mihai — pe mâna Parchetului.

Fostul prefect de poliție, colonelul Mihai care a terorizat anii trecuți populația acestui oraș cu o sălbătăcie demență, a fost dat pe mâna Parchetului. Impotriva „colonelului“ care a ajuns în acest înalt grad prin faptură e singurul ofițer român care a a-restat pe dl Iuliu Maniu, se găsește înregistrate la dosar 42 (patruzeci și două) puncte de acuzare.

Ziarul „Patria“ a început deja de câteva zile publicarea în șir a acestor fărădelegi — ale colonelului-jandarm Mihai. Acest ziar care în trecut a fost cenzurat cu o furie nemai pomenită de acest personaj de tristă memorie — recomandă tuturor acelora cari vreau să cunoască mai amănunțit activitatea faimosului Mihai — să citească zilnic ziarul „Patria“ — unde vor găsi toate fărădelegile înșirate și comentate pe larg.

DIVERSE.

Dela organizațiile Chemariste. Comitetul Județean al organizației „Chemarea Tinerimei Române Național-Tărăniste“ secția Satu-Mare, ales în adunarea de constituire din 20 Ianuarie 1929. Președinte: Dr. Lucian Bretan, avocat. Vicepreșidenți: Prof. Adrian Demian și Inginer Silviu Hedeșan. Econom (bibliotecar și casier): Aurel Pelle, contabil. Membrii: Gheorghe Dragoș, dir. șc. sup. de comerț. Profesori: Aurel Ghitta, Eftimiu Pandrea, Ionel Horia, stud. în drept și Ioan Șuta, funcționar.

Mai fac parte din comitet cei 8 președinți de sectoare, pe care este împărțit județul. Total. 20 membri în comitet.

*
Conferințele „Chemării“ la Timișoara. Chemariștii bănățeni au aranjat o serie de conferințe național-științifice în localul clubului naț.-tărănist Joi, la 14 Martie a vorbit dl. Dr. I. C. Subțire, adv. despre: „Luptele noastre politice în parlamentul unguresc“. Aceste conferințe ale „Chemării“ bănățenilor, sperăm să fie inspiratorul multor realizări frumoase în Banat și aiurea și sperăm că va servi ca o pildă prețioasă.

Scrisori dela Redacție.

Rubrică permanentă condusă de redactorul nostru special Tutankamen

R. Farnasovits. Că ce se va alege de biata Țară, dacă jandarmeria cea nouă nu va mai avea cele 30.000.000 acte de rezolvat ca n trecut! Gravă problemă, nici vorbă. Noi pentru a evita acest dezastru și nor negru dene orizontul Țării, vom sugera guvernului; să angajeze vre-o două sută mii de funcționari civili, cari să compună și tot ei să rezolve anual 30.000.000 acte. În memoria jandarmeriei politizantă... din trecut și pentru-ca Da să poți dormi liniștit... că țara nu va renunța de dragul pazei cetățeanului, numai așa tam nesam la 30.000.000 acte Acte să fie... restul....

Dr. Cascăgura — com. Prostiești. Matineurile sunt un fel de spectacole artistice. Debutanții vin să-și petreacă... de public, cât timp la spectacole normale e invers, acolo publicul e distrat de artiști și „artiști“.

Mih.-Aiu. Văd că ai ce alerga după certificate de bună purtare. Nouă ne place tovarășia ce o faci cu revizionistii Ziarul oare te mensează și unde vorbeai de vizita făcută unui procuror, acel ziar cu două fețe înaintea vorbelor Diale făcea elogiul rothermerismului, condamându-l pe Károlyi că nu-i rothermerist.

Spune-mi cu cine Te întovărășești și-ți voui spune ce plătești.

D. János Specialist — com. Undevreai. Durero la noi în țară te-a luat pe lista specia-

liștilor Din câte? Din trei țări ai fost seos aa indesirabil? și aici ai fost investit cu drepturi ultra cetățenești, prin avantajile ce-ți conferă titlul de specialist în țara Românească? Măști amise? Specialist la noi înaintea de vreme adevărat — însemna în 80% cazuri niște haimanale, pierdevară, cari fărâmițau și disprețuiau marile servicii real ce-l aduc țării cele 20%, într'adevăr, elemente de mare valoare Nu uita că la 4 Noiembrie 1929 Țara Românească a schimbat — nu guvernul — ci regimul. Figurile de pierdevară, scursura străinătății, va fi îndepărtată în scurtă vreme și pe Tine János te vom trimite unde vrei.

Lăptăria București. Vă facem cunoscut că copiii sugaci dela Azilul „Ordinea“ de când le-ați detras porția de lapte fac gălăgie. Rugăm a le comunica că pe viitor își pot pune pofta în cui. A trecut baba cu colacii

Broscoiul Ciucea. De când te-ai făcut ortac cu Burileanu directorul azilului de sugaci „Ordinea“ din București nu mai știi dacă ești femeie sau bărbat, ortodox sau unit, democrat sau bolșevic. Fiind postul mare te sfătuim să te spovedești la părintele Dadaiano, viitorul copiscop al Clujului, pentru a-ți limpezi conștiința

Redactor responsabil:

Dr. A. T. MUREȘAN